RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 229.313 van 25 november 2014
in de zaak A. 210.310/XIV-35.262

In zake : 1. XXX
2. XXX
3. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Suzanne Van Rossem
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Boomgaardstraat 93
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 september 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 108.351 van 21 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9981 van 9 oktober 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegemen, die *loco* advocaat Suzanne Van Rossem verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 oktober 2012 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 december 2012 stellen de verzoekers tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na een tussenarrest van 17 juni 2013 waarbij de debatten werden heropend om de partijen toe te laten te debatteren of de ingediende synthesememorie aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 21 augustus 2013 het beroep tot nietigverklaring bij gebrek aan belang omdat de als synthesememorie neergelegde akte van de verzoekers niet voldoet aan de definitie van dit begrip in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, van het recht van verdediging, van de hiërarchie der rechtsnormen en van "de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen".

In een eerste onderdeel citeren de verzoekers artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en stellen zij vast dat de wet geen enkele sanctie voorziet indien niet zou worden voldaan aan "het samenvatten" van de rechtsmiddelen. In de voorbereidende werken wordt niet gerept over het sanctioneren van verzoekers die de rechtsmiddelen niet "samenvatten" in een synthesememorie. Met zijn arrest nr. 220.072 van 28 juni 2012 heeft de Raad van State in een gelijkaardige zaak

besloten dat geen sanctie in de wet werd voorzien noch dat de wetgever zulks zou hebben bedoeld. Volgens de verzoekers is de meerwaarde van een synthesememorie dubbel omdat deze hen de mogelijkheid geeft om enerzijds bepaalde middelen niet meer aan te houden en anderzijds te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wensen aan te houden. De herinvoering van de synthesememorie komt tegemoet aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012, om een verzoeker de mogelijkheid te bieden dienstig te repliceren op de argumenten van de verwerende partij. Uit de voorbereidende werken kan niet worden afgeleid dat de meerwaarde in een samenvatting van de middelen ligt noch dat dergelijke samenvatting op straffe van niet-ontvankelijkheid is vereist. De verzoekers stellen dat de enige sanctie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet erin bestaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel en alleen uitspraak doet op basis van de synthesememorie en dus geen aandacht hoeft te besteden aan middelen of argumenten die niet meer in deze synthesememorie voorkomen. Te dezen hebben de verzoekers in de synthesememorie hun middelen volledig hernomen. Zij hebben bovendien uitdrukkelijk aangehaald dat de verwerende partij in haar nota stelt “dat de aandoening geen graad van ernst zou vertonen, waardoor de beschikbaarheid in het land van herkomst van de medische behandeling niet onderzocht dient te worden” en zij hebben een arrest toegevoegd waaruit het tegendeel blijkt en dit ter staving van de eerder opgesomde middelen die een antwoord zijn op de nota van tegenpartij en de argumenten van verzoekende partij. De synthesememorie omvat dus de oorspronkelijke middelen van de verzoekers, net als een reactie op deze nota. Enkel indien een verzoeker geen synthesememorie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet heeft ingediend, kan het ontbreken van het vereiste belang worden vastgesteld.

In een tweede onderdeel laten de verzoekers gelden dat het gegeven dat een synthesememorie een samenvatting vormt dan wel enkel een herhaling van het verzoekschrift is, niet van openbare orde is en dus niet ambtshalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden opgeworpen.

In een derde onderdeel zetten de verzoekers uiteen dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) hadden opgeworpen. Grondrechten staan bovenaan in de hiërarchie der rechtsnormen. De interpretatie volgens dewelke de eventuele sanctie van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet zich opdringt indien wordt vastgesteld dat een synthesememorie met een letterlijke herhaling van een middel geen "memorie is waarin alle middelen worden samengevat", vormt een schending van de hiërarchie der rechtsnormen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist immers op grond van artikel 13 van het EVRM een effectief rechtsmiddel en een recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie. De verzoekers beschouwen het afwijzen van hun vordering wegens een vermeend gebrek aan belang als het zoeken naar spijkers op laag water om zoveel mogelijk beroepen van vreemdelingen te kunnen afwijzen op grond van technische en administratieve redenen. Dit is in strijd met de *ratio legis* van een hoge vorm van rechtsbescherming die niet "op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze mag worden beperkt".

In een vierde onderdeel verwijzen de verzoekers naar de definitie van het woord "samenvatting". Volgens hen betekent "samenvatten" niet per se dat de rechtsmiddelen "in het kort" moeten worden weergegeven. De verzoekers achten de interpretatie dat een samenvatting geen letterlijke herhaling van de middelen zou mogen zijn, in strijd met de wet, de parlementaire voorbereiding en het hoger genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof.

In een vijfde onderdeel stellen de verzoekers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inmiddels heeft beslist de onduidelijke brief met een "vraag tot synthesememorie", zoals aan henzelf gestuurd, te vervangen door een schrijven inzake de "mogelijkheid tot het indienen van een synthesememorie". Een "mogelijkheid" is een veel vrijblijvender omschrijving dan een "vraag". De verzoekers besluiten dat het disproportioneel is het beroep van een vreemdeling af

te wijzen wegens gebrek aan belang, enkel en alleen omdat de argumenten van het inleidend verzoekschrift integraal worden herhaald.

Beoordeling

De draagwijdte van het begrip synthesememorie

5. In het oorspronkelijke artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 'tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen', werd voor het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen enkel verwezen naar de bepalingen betreffende de gewone en de versnelde procedure voor de beroepen met volle rechtsmacht.

Met de wet van 4 mei 2007 'tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd in de annulatieprocedure de verplichting ingevoerd om een "repliekmemorie" in te dienen als antwoord op de nota van de verwerende partij, bij gebreke waaraan het ontbreken van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Die verplichting om een repliekmemorie in te dienen werd met artikel 44 van de wet van 29 december 2010 'houdende diverse bepalingen (II)' afgeschaft. De wetgever beoogde aldus de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen. (*Parl. St*. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23). In de plaats van de verplichte repliekmemorie, werd slechts voorzien in de mogelijkheid voor de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter in vreemdelingenzaken om de neerlegging van een "synthesememorie", in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als "een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet", te bevelen "indien hij na ontvangst van de nota met opmerkingen van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een

synthesememorie". Er werd dan enkel op basis van de synthesememorie uitspraak gedaan, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Indien de synthesememorie niet tijdig werd ingediend, werd het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 over de afschaffing van de mogelijkheid van een synthesememorie voor de verzoekers in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat deze maatregel "aanzienlijk afbreuk (doet) aan de rechten van verdediging van die categorie van verzoekers" vermits de mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren inhoudt "dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is genomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten, die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren". Derhalve heeft het Grondwettelijk Hof artikel 44, 3°, van de voornoemde wet van 29 december 2010 vernietigd en daarbij gesuggereerd dat "het doel inzake versnelling en vereenvoudiging van de procedure bovendien voldoende (zou) kunnen worden verwezenlijkt zonder dezelfde aantasting van de grondrechten van de verzoekers met zich mee te brengen, door de verplichting om een repliekmemorie neer te leggen af te schaffen, maar, met inachtneming van een bepaalde termijn, de verzoekende partij de mogelijkheid te laten om een dergelijke memorie neer te leggen indien zij zulks nuttig acht".

Na die vernietiging wordt met de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 december 2012 'houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie', vanaf 1 januari 2013 opnieuw de mogelijkheid voor de verzoekers ingevoerd om in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een synthesememorie in te dienen. Meer bepaald worden met artikel 2 van deze wet in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het derde, vierde en vijfde lid als volgt vervangen:

"In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast,

zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Het huidige cassatieberoep heeft betrekking op de toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in deze laatste vorm.

6. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat "het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk

aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (*Parl. St.* Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (*Parl. St*. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

7. Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesememorie

beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien een verzoeker daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen te hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt hij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijzing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet heeft geleid om hem toe te laten “te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat”.

8. In het bestreden arrest wordt gesteld dat de verzoekers in de “synthesememorie” het middel integraal hernemen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en een zeer algemene kritiek formuleren op de nota van de verwerende partij, dat zij dus hun verzoekschrift reproduceren wat het middel betreft, dat een loutere reproductie niet kan worden beschouwd als een akte waarin de middelen worden samengevat en dat het argument dat het loutere hernemen van de middelen ook een vorm van repliek is, daar geen afbreuk aan doet, waarna met verwijzing naar artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

De verzoekers wijzen er in het eerste onderdeel van het eerste middel op dat zij in de synthesememorie een bepaalde zin aan hun oorspronkelijk middel hadden toegevoegd, evenals een verwijzing naar een bepaald arrest van de Raad van State, doch bij lezing van de synthesememorie in het

rechtsplegingsdossier blijkt deze zin niet overeen te stemmen met de opmerking die zij daadwerkelijk in de synthesememorie hebben toegevoegd.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, noch of de toevoeging van deze of gene algemene opmerking als een werkelijke repliek kan worden beschouwd, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet beantwoordt vermits ze geen samenvatting van het middel of een werkelijke repliek op de nota van de verwerende partij bevat. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft besloten dat het integraal hernemen van het middel met slechts een zeer algemene kritiek op de nota van de verwerende partij een loutere reproductie vormt zodat de door de verzoekers als synthesememorie ingediende akte niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet.

De verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 28 juni 2012 om te stellen dat een herhaling van de middelen in de synthesememorie wel zou volstaan. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals het in arrest nr. 220.072 van die datum werd onderzocht, voorzag echter niet in de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip “synthesememorie” noch in een sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen. Op dat ogenblik werd als vereiste enkel gesteld dat een verzoekende partij in de synthesememorie “al haar argumenten op een rij zet” en bestond de enige sanctie erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis van die synthesememorie. Na dit arrest is de voormelde wetswijziging van 31 december 2012 tot stand gekomen waarin de uitdrukkelijke vereiste van een “samenvatting” juist wel werd gesteld. Om die reden kan niet dienstig naar het voornoemde arrest van de Raad van State worden verwezen om aan te voeren dat een loutere herhaling van de middelen thans nog steeds zou volstaan.

9. Het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel zijn in die mate ongegrond.

Over de sanctie

10. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesememorie omdat ze beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat de synthesememorie van de verzoekers geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van de verzoekers vaststellen.

Al is het middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan de verzoekers geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling het beroep van de verzoekers opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden hebben de verzoekers geen belang bij hun kritiek tegen de in het bestreden arrest vastgestelde sanctie, zodat het eerste onderdeel van het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is.

11. In het bestreden arrest wordt, na te hebben besloten dat de als “synthesememorie” neergelegde akte van de verzoekers niet aan de definitie van

artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet, overeenkomstig het zesde lid van dat artikel het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring vastgesteld.

Anders dan de verzoekers voorhouden, gaat het daarbij niet om het opwerpen van een nieuw middel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch om de toepassing van een (mogelijke) sanctie. Met een tussenarrest van 17 juni 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens het debat heropend om de verzoekers toe te laten standpunt in te nemen over de vraag of hun als synthesememorie ingediend stuk aan de wettelijke vereisten voldoet. Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

12. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor de verzoekers tot de rechter niet disproportioneel verminderd. De verzoekers hebben immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over hun middelen zoals uiteengezet in hun verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dienen te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover de verzoekers beschikken en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

13. De verzoekers geven niet aan welke rechtsregel met het bestreden arrest zou zijn geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de formulering van de brief van de griffie betreffende de vraag of de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen zou hebben gewijzigd. In de mate dat de verzoekers kritiek uitbrengen op de aan hen gerichte brief van de griffie van 11 februari 2013, betreft het geen kritiek op het bestreden arrest. Bovendien wordt in deze brief meegedeeld dat de verzoekers over een termijn van 8 dagen beschikken om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wensen in te dienen en dat zij, als zij de griffie tijdig in kennis hebben gesteld van hun wens om een synthesememorie neer te leggen, over een termijn van 15 dagen beschikken om een synthesememorie waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat, neer te leggen. De kritiek van de verzoekers als zou in die brief een “gebiedende vraag” zijn geformuleerd om een synthesememorie neer te leggen, mist feitelijke grondslag. Het vijfde onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

14. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. De verzoekers werpen in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel, van de hiërarchie der rechtsnormen en van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen”.

Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voorbije jaar reeds talrijke dossiers ten gronde heeft beoordeeld waarbij evenzoveel synthesememories met een letterlijke herneming van de inhoud van het

inleidende verzoekschrift waren neergelegd. Er nu in een volstrekt gelijkaardige zaak anders over oordelen, vormt volgens de verzoekers een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel. Op die manier wordt ook het principe van de eenheid van rechtspraak geschonden. De verzoekers besluiten dat het bestreden arrest minstens een motivering diende te bevatten waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de huidige zaak afwijkt van zijn eerdere rechtspraak.

Beoordeling

16. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State enkel in het bij hem aanhangig gemaakte geschil na te gaan of de lagere rechter de wet naar behoren heeft toegepast. Uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken kan geen recht worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel. De eenheid van rechtspraak vormt geen algemeen rechtsbeginsel en het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verboden om af te wijken van eerdere rechtspraak. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn standpunt in een bepaalde zaak moet verantwoorden tegenover een vroeger standpunt in andere zaken: er moet enkel blijken op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de in het bewuste arrest aangenomen oplossing van het geschil komt. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 525 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijfentwintig november tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Geert Debersaques**